

[Engell]

et, ofte støttet af Det Radikale Venstre, gik på tværs og var med til at skabe forvirring og usikkerhed på grund af fodnoter og tilsvarende.

Derfor var jeg også glad for at læse en bemærkning fra udenrigsministeren, efter at han havde rejst tvivl om, hvorvidt en kommende borgerlig regering kan føre en stabil udenrigs- og sikkerhedspolitik. Udenrigsministeren bemærkede, at selv om Det Radikale Venstre måtte gå i opposition, ville partiet stadig væk bidrage til et bredt samarbejde om udenrigs-, forsvars- og sikkerhedspolitikken. Jeg går ud fra, at den bemærkning også dækker de øvrige regeringspartiers holdning, så vi – med andre ord – kan fastholde den linje, vi har haft gennem de senere år; så meget desto mere, som statsministeren også understregede i et svar til hr. Ellemann-Jensen, at det var slut med at drive indenrigspolitik på det udenrigspolitiske område. Med det som udgangspunkt skulle der ikke være større problemer.

Fru Lilli Gyldenkilde og fru Lone Dybkjær stillede en række spørgsmål vedrørende Vestunionen, og fru Lilli Gyldenkilde spurgte, om den så skulle udvikle sig til en fælles Europahær uden amerikansk og canadisk deltagelse. Jeg vil gerne understrege, at for Det Konservative Folkeparti er det helt afgørende, at den forsvarspolitiske kobling, der eksisterer i dag mellem Vesteuropas og Nordamerikas forsvar, ønsker vi helt ubetinget at fastholde. Vi ser også realistisk i øjnene, at den udvikling, vi står over for i de kommende år, vil betyde, at de vesteuropæiske lande kommer til at bære en stadig større del af den forsvarspolitiske indsats selv, og her er Vestunionen ét instrument, nemlig den europæiske søjle inden for dette samarbejde, mens USA og Canada er den nordamerikanske.

Lad mig også sige, at de ansøgninger, der er kommet fra de nordiske lande, og den politiske interesse for at blive knyttet til det europæiske forsvarssamarbejde i både Norden, Øst- og Centraleuropa og Baltikum, understreger, at vi skal passe på ikke at gøre diskussionen for teoretisk i Danmark. Vi kan konstatere, at vi har et forum, der vil få stadig større betydning, når de forsvars-, udenrigs- og sikkerhedspolitiske initiativer skal formes i europæisk sammenhæng, og her skal Danmark selvfølgelig være med ved bordet.

Fru Lilli Gyldenkilde spurgte også: Hvem er fjenden? Sagen er den, at hvis fru Lilli Gyldenkilde havde læst en række af de udmærkede rapporter, der er kommet fra både SNU og mange andre, senest fra forsvarsministerens rådgivningsgruppe, kunne fru Lilli Gyldenkilde se, at der ikke findes et entydigt svar på det spørgsmål – ganske enkelt fordi vi lever i en verden og et Europa, hvor trusselsbilledet har ændret sig, men hvor også det danske forsvar som en del af det samlede forsvar må være indstillet på at kunne løse nye opgaver, uanset om det er inden for rammerne af NATO eller som en del af FN's fredsbevarende, fredsskabende operationer og tilsvarende. Jeg forestiller mig ikke en udvikling i de år, vi kan se foran os, hvor Danmark pludselig skal stille permanente styrker, som vi ikke selv har et ansvar for og en beslutningsmyndighed over for. Det skal være mit svar til fru Lilli Gyldenkilde.

Så blot et svar til hr. Gade, der i forbindelse med de grønne afgifter spurgte, om vi ville sidde med ved bordet: Jeg forestiller mig, at det bliver en kommende borgerlig regering, der indbyder andre til at sidde med ved bordet, også når det spørgsmål skal diskuteres.

Fogh Rasmussen (V):

Jeg vil da gerne sige tak til statsministeren for besvarelsen af forespørgslen, men jeg må jo nok sige til statsministeren, at det ikke var nogen særlig indholdsrig tale; den var i hvert fald fattig på fremtidsperspektiver. Det var en tale, der så bagud; der var intet fremadrettet, ingen perspektiver, ingen visioner. Det er helt tydeligt, at statsministerens horisont kun rækker nogle ganske få måneder frem, og det er meget svært at forstå statsministerens tale på anden måde, end at nedtællingen til rødkløverregeringens endeligt er startet.

Men der var selvfølgelig tankevækkende formuleringer i statsministerens tale. Nogle enkelte pluk:

Statsministeren sagde bl.a.: Man må være i stand til at holde balancen, mens man skubber i gang. Ja, alt andet ville jo være usædvanligt. Statsministeren sagde et andet sted: Regeringen vil fortsætte sin kurs for et mere menneskeligt samfund. Danskernes tilværelse er under forandring. Og det må man jo nok medgive statsministeren, at danskernes tilværelse er under forandring. Det har den været siden kong